

muto stanovisku žal. úřadu nelze upřít oprávněnost, neboť okr. úřad výměrem z 16. února 1933 vyslovil toliko zákaz výkonu usnesení z 18. prosince 1926, 1. října 1927, 12. ledna 1929 a 30. srpna 1923 o úpravě služebních příjmů Rudolfa Ř. a o výměře výslužného. Tyto meze nemohl zásah okr. úřadu překročit, neboť dozorčí oprávnění podle § 102 obec. zř. jest omezeno jen na kasaci usnesení obecního zastupitelstva a neposkytuje dozorčímu úřadu oprávnění, aby usnesení obecního zastupitelstva nějak modifikoval a nahradil úpravu obsaženou v sistovaném usnesení úpravou jinou. Sporný sistační akt tedy znamenal zrušení oněch usnesení obecního zastupitelstva, ale nebylo jím obci nijak zabráněno, aby upravila služební příjmy, resp. výslužné Rudolfa Ř. způsobem jiným, přihlížejíc k právnímu názoru, z něhož vycházel okr. úřad, nebo aby zařídila vyplácení výslužného Rudolfu Ř. snad ve formě zálohy, dokud nebude otázka oprávněnosti sporné sistace s konečnou platností vyřešena. — — — —

Č. 12.797.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Obec není oprávněna snížití svému zaměstnanci podle §§ 28 a 17 odst. 2 č. 2 zákona č. 286/1924 Sb. odpočivný požitok z důvodu, že vedle tohoto odpočivného požitku vyplácí Všeobecný pensijní ústav témuž zaměstnanci z titulu služby u téže obce také dávky podle předpisů o pensijním pojištění (§ 21 odst. 1 č. 3 cit. zákona).

(Nález z 25. února 1937 č. 17.103/36.)

V ě c: Obec městyse Vracova (adv. Dr. Rajmund Neumayer z Kyjova) proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 17. února 1934 (za zúč. Leopolda K. adv. Dr. Bohumír Stojan z Prahy) o snížení výslužného obec. tajemníka.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem obec. úřadu ve Vracově z 28. března 1933 sděleno bylo na základě usnesení obec. zastupitelstva stěžující si obce z 25. března 1933 Leopoldu K., obec. tajemníku ve výslužbě, že na základě § 17 odst. 2 zákona č. 286/1924 Sb. se mu snižuje výslužné vyplácené mu obcí o polovinu odpočivného požitku poskytovaného mu úřadovnou A Všeobecného pensijního ústavu v Brně, tedy o 2.502 Kč ročně s platností od jeho vstupu do výslužby, t. j. od 1. dubna 1932. Dále uveden způsob vyúčtování tohoto snížení výslužného se zpětnou platností.

Leopold K. podal z tohoto usnesení odvolání k okr. úřadu v Kyjově, jemuž tento výměrem z 25. září 1933 vyhověl a usnesení obec. zastupitelstva zrušil.

Odvolání obce Vracova zem. úřad v Brně zamítl nař. rozhodnutím, vysloviv v podstatě, že ustanovení § 17 zákona č. 286/1924 Sb. se nevztahuje na případy, kde zaměstnanec požívá dvojího odpočivného po-

žitku z titulu nepřetržité služby u jednoho a téhož zaměstnavatele a kde dvojí důchod plyne jen ze zvláštních poměrů, které se vytvářely různým právním postavením zaměstnance oproti obci v období před vydáním zákona č. 443/1919 Sb. a za účinnosti tohoto zákona, resp. různým zajištěním jeho pensijních nároků v obou těchto časových periodách. Nárok Leopolda K. na rentu od Všeobecného pensijního ústavu A v Brně je sice důchodem z veřejného pensijního pojištění a tedy podle § 21 odst. 1 bod 3 zákona č. 286/1924 Sb. nestátním veřejným odpočivným nebo zaopatřovacím požitkem, avšak tento veřejný nestátní odpočivný nebo zaopatřovací požitek nezpůsobuje v daném případě snížení pensijních požitků podle zákona č. 443/1919 Sb. plynoucích z obec. pokladny ve Vracově pouze proto, že nebyl získán v jiné veřejné službě.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss: — — —

Je sice pravda, že účelem zákona č. 286/1924 Sb. je dosáhnouti úspor v hospodářství státním a veřejných korporací, leč z toho ještě nelze dovozovati, že by mělo dojít ke snížení pensijních požitků zaměstnanců za všech okolností, rozhodným je, jak zásada ta došla výrazu v pozitivních předpisech zákona. V § 17 odst. 1 stanoví zákon č. 286/1924 Sb., že — má-li nebo nabude-li někdo několik nároků na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky nebo na obojí tyto požitky — vyplácí se neztenčeně požitek nejvyšší a výplata ostatních požitků se snižuje na polovinu. Jsou-li oboje nebo všechny příslušející požitky stejné výše, vyplácí se neztenčeně státní odpočivný požitek, a jde-li o dva státní odpočivné požitky stejné výše, požitek naposled vyměřený. Jde tu tedy o případy, kdy plátcem požitků je též subjekt. Tento předpis žal. úřad neměl zřejmě na mysli, neboť při rentě vyplácené Všeobecným pensijním ústavem nešlo o požitek, jehož plátcem byla stěžující si obec. Podle dané skutkové podstaty mohl žal. úřad míti na mysli jen předpis § 17 odst. 2 bodu 2 cit. zákona, kde se stanoví, že — má-li nebo nabude-li někdo vedle nároku na státní (resp. s hlediska předpisu § 28 cit. zákona na obecní) odpočivné nebo zaopatřovací požitky ještě nárok na nestátní (neobecní) veřejný odpočivný nebo zaopatřovací požitek — snižuje se výplata státního (obecního) odpočivného nebo zaopatřovacího požitku. Posuzuje daný případ podle tohoto ustanovení žal. úřad popřel právo stěžující si obce kráti obec. požitek pensijní zúčastněné strany, vysloviv názor, že není splněn předpoklad tohoto předpisu, protože nejde o požitek získaný z titulu služby u dvou nebo více zaměstnavatelů. Má tudíž žal. úřad zato, že pod uvedený předpis spadají toliko takové případy, kdy nestátní (neobecní) veřejný požitek (renta) byl nabyt z titulu jiného zaměstnání než z onoho, z něhož plyne pensijní požitek obecní, který má býti podroben snížení. Tento názor žal. úřadu uznal nss za správný.

Z předpisu § 17 odst. 2 č. 2 cit. zákona o sobě není sice patrné, zda nárok na onen druhý nestátní veřejný odpočivný (zaopatřovací) požitek musí příslušet také z titulu služby u plátce tohoto druhého odpočivného (zaopatřovacího) požitku. Přihlédne-li se však k obsahu ustanovení § 20 odst. 2 cit. zákona, podle něhož se nestátními veřejnými aktivními, od-

počivnými a zaopatřovacími požitky, o nichž je řeč v § 17, rozumí aktivní, odpočivné, případně zaopatřovací požitky a) učitelských osob na veřejných obecných a občanských školách, b) zaměstnanců veřejnopráv. korporací uvedených v § 28, jakož i podniků těchto korporací a fondů a ústavů jimi spravovaných, c) pozůstalé vdovy (oprávněné družky) po osobách uvedených pod písm. a) a b), je patrné, že zákon tu uvádí vesměs jen takové nároky na další odpočivný (zaopatřovací) požitek, kterého bylo nabyto z titulu služebního poměru u jiného zaměstnavatele, tedy z titulu jiného služebního poměru, než kterým byl založen nárok na odpočivný požitek státní.

Při analogickém (§ 28 odst. 1 cit. zákona) použití ustanovení § 17 odst. 2 bod 2 na zaměstnance obecního, nastupuje na místo státního odpočivného (zaopatřovacího) požitku odpočivný (zaopatřovací) požitek obecní a na místo nestátního veřejného odpočivného (zaopatřovacího) požitku odpočivný (zaopatřovací) požitek z titulu služby u jiného subjektu než u obce, která je plátcem prvního odpočivného (zaopatřovacího) požitku.

Odpočivnými požitky, o nichž je řeč v §§ 17 a 20 cit. zákona, jsou podle pozitivní normy § 21 odst. 1 bodu 3 cit. zákona také dávky, které se vyplácejí na základě služebního poměru osobám uvedeným v § 20 (t. j. osobám učitelským a zaměstnancům veřejnopráv. korporací a jejich vdovám) podle předpisů o pensijním pojištění. Ovšem, má-li snížení odpočivného požitku z důvodu kumulace býti přípustno, musí i v takovémto případě příslušet tyto dávky z důvodu služby u jiného zaměstnavatele, než proti kterému přísluší nárok na odpočivný požitek, tedy u zaměstnance obecního musí příslušet nárok na dávky podle předpisů o pensijním pojištění z důvodu služby u jiného zaměstnavatele než jest obec, proti níž má obecní zaměstnanec nárok na odpočivný požitek.

Z těchto úvah plyne pro případ právě projednávaný závěr, že žal. úřad neporušil zákon, uznal-li, že stěžující si obec nebyla oprávněna snížení odpočivné, vyplácené zúč. straně, poněvadž renta, které zúč. strana požívá od pensijního ústavu, stejně jako odpočivný požitek od obce, má svůj právní titul ve služebním poměru zúč. strany u stěžující si obce, tedy u téhož, nikoliv, jak zákon požaduje, u rozdílného zaměstnavatele.

Č. 12.798.

Samospráva obecní: * Jde-li o smlouvu, která sice podléhá úřednímu schválení, jejíž platnost není však podmíněna písemnou formou, platí ve smyslu § 1 odst. 4 dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. o dávkách z přírůstku hodnoty nemovitostí za den převodu den, kdy byl vydán výměr příslušného úřadu, schvalující uzavřenou smlouvu, a nikoli teprve den, kdy písemné vyhotovení smlouvy bylo opatřeno schvalovací doložkou.

(Nález z 25. února 1937 č. 10.903/37.)